U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **L. L.**, zastoupená Mgr. Richardem Frommerem, advokátem se sídlem Ostroužnická 6, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2009, č.j. OAM-483/VL-18-08-2009, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2011, č.j. 61 Az 24/2009 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 8. 2009, č.j. OAM-483/VL-18-08-2009. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“) zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

V žalobě žalobkyně odkázala na jednotlivá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a zpochybňovala skutkovou podloženost závěrů žalovaného. Úvahy o hodnocení podkladů rozhodnutí a rozbor ustanovení zákona o azylu považovala za nedostatečné. Dále žalobkyně namítala porušení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, neboť měla za to, že nebyly naplněny zákonné důvody pro neudělení mezinárodní ochrany.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný a uvedl, že žalobkyně ve správním i žalobním řízení přednesla jako důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze snahu legalizovat si pobyt v České republice, neboť jí vypršelo pracovní vízum a do vlasti se nechce vrátit z ekonomických a finančních důvodů. V zemi původu nemůže najít dobře placenou práci a rovněž nesouhlasí s politickou situací. Po volbách v dubnu 2009 se dostali k moci komunisté, což vyvolalo řadu demonstrací, při kterých nepřiměřeným způsobem zasahovala policie a docházelo tak

fyzickému napadání účastníků, které končilo v některých případech i smrtí. Tyto skutečnosti však nelze podřadit pod důvody taxativně vymezené v § 12 a § 13 zákona o azylu. Žalobkyně vycestovala ze země již před konáním voleb a sama uvedla, že aktivně politická práva neuplatňovala. Její obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině mládeže nejsou oprávněné, neboť se vztahují k době, kdy již žalobkyně pobývala na území České republiky. Skutečnost, že se těchto nepokojů účastnil známý žalobkyně, který při nich byl dle slov žalobkyně zabit, nelze považovat za důvod, který by mohl být podřazen pod pojem odůvodněného strachu z pronásledování k určité sociální skupině, když žalobkyně uvedla, že není členkou žádného politického hnutí, v době nepokojů nebyla v zemi přítomna a celou situaci sledovala pouze v televizi.

Krajský soud dále vyslovil, že se zřetelem ke zprávám o zemi původu žalobkyně nebylo prokázáno nebezpečí vážné újmy hrozící žalobkyni v případě návratu do vlasti. Za vážnou újmu ve smyslu §14a nelze považovat obavu žalobkyně ze špatné politické a ekonomické situace.

Proti citovanému rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedla stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka se domnívá, že v jejím případě nebylo dostatečně vyhodnoceno, zda její životní situace, tak jak ji popsala v průběhu správního řízení a v žalobě, je podřaditelná pod některé ustanovení zákona o azylu. Na tyto důvody stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala a požadovala jejich opětovné posouzení. Stěžovatelka má v případě návratu do vlasti obavu o své zdraví a život, která je podložena osobní zkušeností jejího druha a jeho přátel – studentů, kteří utrpěli ze strany státní moci Moldavské republiky zásahy do života. Tyto skutečnosti dle názoru stěžovatelky postačují k udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Podle setrvalé a bohaté judikatury Nevyššího správního soudu nejsou ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Tuto irelevantnost vyjádřil zdejší soud mimo jiné ve svém rozhodnutí ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, nebo rozhodnutí ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54.

Z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, www.nssoud.cz, navíc plyne, že v žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli dle jeho mínění politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu; tyto důvody nelze kvalifikovat ani jako politické přesvědčení, a to zejména tehdy, jestliže žadatel nebyl nikdy členem politické organizace a ani jinak se politicky neangažoval.

Rovněž ani snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že *institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.* K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69.

Pokud jde o argumentaci stěžovatelky, že má strach z návratu domů, neboť zná případy, kdy státní moc pronásledovala některé studenty, pak je třeba upozornit na to, že stěžovatelka konkrétně neuvádí, jaké reálné hrozby hrozí právě jí, a to zejm. v situaci, kdy ona sama již studentem není. Jaké obavy žadatelů o mezinárodní ochranu lze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy vyplývá z obsahu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Možnostmi ochrany před nebezpečí vážné újmy prostřednictvím doplňkové ochrany se zdejší soud v obecné rovině rovněž zabýval v řadě svých rozhodnutí. Viz např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, oba www.nssoud.cz.

K případu stěžovatelky Nejvyšší správní soud navíc poukazuje na rozsudek ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, dostupný na www.nssoud.cz, kde vyslovil, že: „*Obavy stěžovatele, že bude pronásledovaný pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu.*“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu